

SZÁM.

am. —
 zry éven
 dönteni
 . Nincs
 a szt.
 mpával,
 külö-
 kereszt-
 népe-
 ltam a
Lajos.
 zszán s
 Lajosról
 Gerényi
 elmé-
 ; mert
 zéséről,
 ezte. —
 — **Szi-**
 örömt
 zelveit
ka. Az
 ücská-
 erkner
 rfejtés?
 Bizony
 , amely
 betege.
joska.
 a Jeru-
 yacinth
 x saját-
 éd sem
 akadás-
Lipót.
 is oly
 aztán,
 nozzám,
 átni a
 A val-
 Buddha,
 veled
 meretek
 a jövő

szére :

F. b.

zin-nyo-
 si tábla
 amából
 enaeum
 tere 3.

KIS HÍR

... SZERENCSESEN ÁTUGROTT. (Lásd a 246. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LIV. köt. 16. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
 Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1898 április 17-én.

JÉG HÁTÁN AZ ŐS-ERDŐBEN.

— Elbeszélés számos képpel. —

Az »Omas és Lalla« szerzőjétől.

(Folytatás.)

AZÓTA, hogy az éhes farkas oly furfangosan egyszerre csak ott termett a hátuk mögött, Bob és Tom kissé komolyabban gondoltak a menekülésre, ámbár még ekkor sem szeppentek meg igen nagyon. Jól neki iramodtak pompás korcsolyáikon és mikor néhány pillanat múlva hátra tekintettek, láthatták, hogy az ordas követi ugyan őket, de messze elmaradt.

— Makacsul el van szánva, hogy ma vacsorálni fog, szólt Bob nevetve.

— Pedig beláthatná, hogy egymaga nem boldogul, jegyzé meg Tom.

— No bizony! Ha tizen volnának is együtt, azért mégsem tudnának sebesebben futni.

— Hm! Nem is úgy értem. Ha mind a tiz a hátunk mögött van, akkor persze valamennyi elől is csak úgy elsiklunk, mint ez elől az egy elől. De hát ha oldalt és szemközt is felbukkanna egy-egy csapat?

— Akkor bizony szük lenne a világ itt a jégen. De hát, kedves Tom, nem igen hiszem, hogy ez az ordas hadi tanácsot tartott volna a pajtásaival és titkos terve volna, hogy majd bekeritene, ha másképp nem boldogul.

— Sok kitelik az éhes fenevadtól. Rugaszkodjunk még jobban neki! Nem akar hátrább maradni a gézenguz.

Valóban, a farkas lépést tartott velök és ámbár most már megfeszített erővel iparkodtak előre, üldözőjük nem hogy hátrább maradt volna, hanem inkább előnyt látszott nyerni.

— Jól bírja a semmiházi, szólt Bob. De hát mi is bírjuk még jobban, ugy-e? Rajta!

— Rajta!

Még hatalmasabban neki iramodtak, épp mint amikor Dik ellenében próbáltak versenyezni. De az eredmény most is olyanforma kezdett lenni. Mert az első pár pillanatban kissé hátrább maradt ugyan a toportyán, de a következő néhány perczben már újra csak akkora távolság volt közöttük, mint azelőtt, ismét egy-két pillanat múlva pedig teljesen igazat mondott Tom, mikor így szólt:

— Ördöngös bestiája! Egyre közelebb jut . . . ha így halad, egy-két percz múlva a sarkunkban lesz.

— Akkor lelövöm.

— Hagyjuk a lövést a legvégső szükség esetére.

— Talán megint vissza riaszthatjuk, ha szembe nézünk vele.

Mind a ketten majdnem épp oly sebesen tudtak hátra felé korcsolyázni, mint előre. Hirtelen szökkenéssel megfordultak tehát és bár folyvást az előbbi irányban haladtak, arczuk most a farkas felé volt fordulva.

A fenevad láthatólag meghökkenett és lassította a futását, bizonyosan abban a hiszemben, hogy az üldözöttek hirtelen támadásra készülnek. Ez azonban nem tartott sokáig. Mihamar észre vette, hogy biz' azok most is futnak. Újra teljes erejéből feléjük rontott tehát és szem-látomást közelebb jutott.

— Nem ér a próbánk semmit, szólt Tom. Hátrafelé mégsem birunk oly sebesen korcsolyázni, mint előre. A gézenguz már is sok tért nyert.

— Eg
Kanyarg
kezdem.

Ezalatt
erővel sil
hátrább
végett, m
haladt jó

— De
Ne enged

A fark
Tommal,
akivel egy
ezt akart

Hogy
kukba ér
san bebiz
rá, hogy
kül is re
sokkal tö
lább is e
bizonyosa
paritja a
feszítve,
után.

— V
van! kiál

Bob a
tésre. Mi
tett és l
farkas k
két-háron

— M
kiáltá T

Ugyan
megnyult
kodott a
röppent
mekorát
szökkené

— Egyenes futásban mindenkép utól ér. Kanyargással kell kifogni rajta. Majd én kezdem.

Ezalatt már vissza is fordultak és teljes erővel siklottak előre, de Bob egy kicsikét hátrább maradt új tervök megkísérlése végett, míg Tom a folyó jobb oldalán haladt jól láthatott mindent.

— De vigyázz ám, Bob! inté pajtását. Ne engedd, hogy nagyon is közelre jusson.

A farkas nem törődött az oldalt levő Tommal, hanem egyenest Bob után rohant, akivel egy vonalban futott. A két fiu éppen ezt akarta.

Hogy egyenes futásban hamar a sarkukba ér, az mindinkább és nagyon gyorsan bebizonyult. Az éhes ordas nem szorult rá, hogy korcsolyát kössön a talpaira, anélkül is remekül boldogult. Hatalmas ugrásokkal törtetett előre, minden ugrása legalább is egy-egy ölnyi volt. És most már bizonyosan azt hitte, hogy rögtön megkaparítja a prédáját. Minden izmát megfeszítve, villogó szemmel száguldott a fiu után.

— Vigyázz, Bob! Már nagyon közel van! kiáltá aggódva Tom.

Bob azonban nem szorult figyelmeztetésre. Minden pillanatban hátra-hátra tekintett és látta, hogy a távolság közte és a farkas közt folyvást kisebbedik. Már alig két-három méternyi.

— Már ugrik! Vigyázz! Kanyarodj! kiáltá Tom még nagyobb aggodalommal.

Ugyan-e pillanatban a farkasnak sovány, megnyult hosszú alakja magasra fölágaskodott a jégről, mint ha valami óriási madár röpöpent volna föl. Az éhes ordas jól tudta, mekorát tud ugrani s most egy hatalmas szökkenéssel prédájára rontott. Tom való-

sággal fölsikoltott, mert látta, hogy a fené- vad okvetetlenül Bobnak a vállára ugrik, lerántja.

De Bob is jól látott mindent. Mikor a farkas már neki lendült az ugrásnak, Bob villám-gyorsan félre kanyarodott eddigi irányából s a farkas már fönn a levegőben látta, hogy ahová ugrik, ott nem várja préda; ugrás-közben azonban már nem tudott változtatni az irányon s első lábait mereven kifeszítve, dühös morgással ért vissza le a jégre. Nem is tudott mindjárt talpra állni, hanem a nagy neki lendülésléstől jó darabon akaratlanul csuszott, míg végre sikerült erős körmeivel a kemény jégben megkapaszkodnia. Dühösen bámult elszalasztott zsákmánya után (Lásd a képet a 244. lapon.) és egy pillanatig mint ha megszegyenülten gondolkozott volna, mi tevő legyen?

Bob e rövid pillanat alatt is jócskán előre jutott s egészen Tom mellé ért.

— Nagyszerűen csináltad, Bob! dicsérte a pajtása. Szinte szepegtem egy pillanatig, hogy nem kanyarodol idején félre.

— Volt rá gondom. Hahaha! Farkas koma, hiába fented rám a fogadat!

— Ha még utánunk jön, most majd én tréfálom meg, szólt Tom.

— Talán nem is jön, megröstelte a dolgot.

De amint hátra tekintettek, látták, hogy jön biz' az, még dühösebben, még sebesebben, mint eddig. A két fiu pedig nem is igen törekedett fölötte gyors iramodásra. Ugy is mindegy, azt már belátták. Az éhségtől sarkalt ordas utól éri őket, csak csellel foghatnak ki rajta.

Mikor már ismét közelre jutott, Tom vigan szólt:

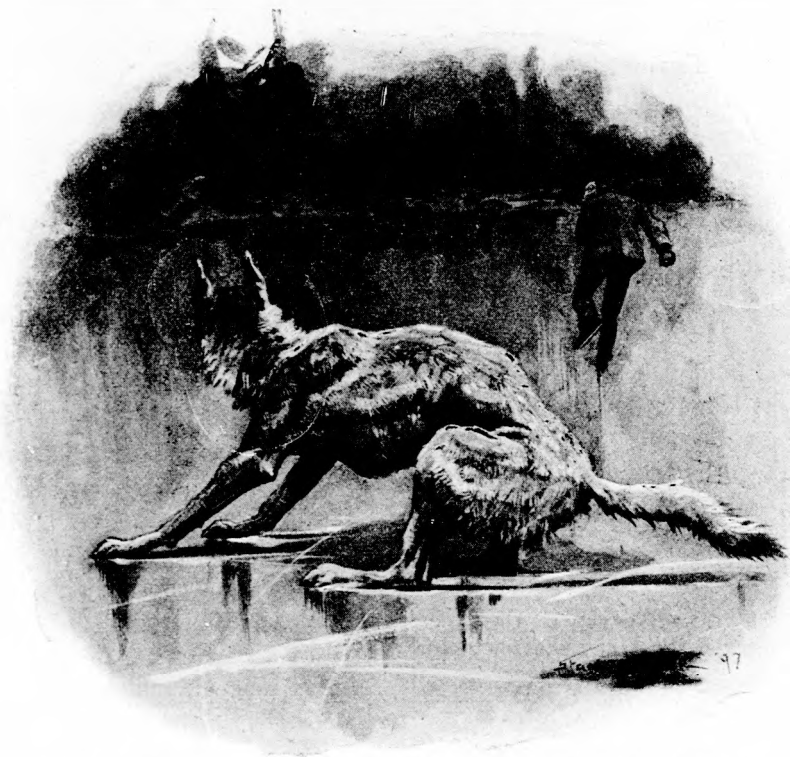
— No, Bob pajtás, most engedd át nekem a tért. Te oldalt haladj, én majd középen mulatok farkas komával.

Most Tom maradt kissé hátrább. A farkas, úgy látszik, csak abban esőkönnyösködött, hogy vacsorálni akar, de nem bánta,

akár melyik fiu kerül is a fogai közé. Mivel most Tom volt hátrább, tehát Tom felé iramodott.

Tom uj formát adott a mulatságnak.

— Utól ér, az bizonyos. Az pedig nagyon unalmas, hogy örökké hátra nézegessek és

. . . DÜHÖSEN BÁMULT ZSÁKMÁNYA UTÁN. (Lásd a 243. lapon.)

ugy tartsam szemmel. Hát inkább feléje fordultak és hátra felé korcsolyázok. Így jól farkas-szemet nézhetünk.

Megfordult tehát és szemét folyvást a fene-vadra szegezve, eléggé gyorsan siklott hátra felé a folyó közepén, mi alatt Bob a part közelében oldalt haladt, szemmel tartva

pajtását, hogy szükség esetén figyelmeztesse, ha Tom valami veszedelmet nem venne észre. A bőszi farkas pedig fölcsigázott étvágyával, most már csöppet sem törődött azzal, hogy a fiu szembe néz vele; fogait viczorogva, pillanatról pillanatra közelebb jutott hozzá.

özé. Mivel
Tom felé

ságnak.
dig nagyon
egessek és

Bob, aki az imént maga volt ilyen helyzetben, most mint távolabb levő néző éppenséggel nem találta a dolgot mulatságosnak; de azért erősen bizakodott.

— Nem érheti baj, gondolá. Jól szemmel tartja és rögtön észre veszi, mikor az ordas rá ugrani készül. Nekem hátra köllött nézegetnem, mégis idején el tudtam kanyarodni. Nem érheti semmi veszedelem!

De épp amint így biztatta magát, nagyot dobant ijedtében a szive. Mert megpillantott valamit, amit a hátra felé korcsolyázó Tom nem láthatott.

Amint megpillantott, az mind össze is egy kis rezgő fény volt a folyó közepén. Bob azonnal ráismert, hogy az nem lehet a jég csillogása; ott mozgó vizen verődnek vissza a hold sugarai ott széles repedés van a jégben.

És Tom egyenesen neki tart!

— Vigyázz, Tom! kiáltá Bob teljes erejéből. Nagy lék van éppen mögötted.

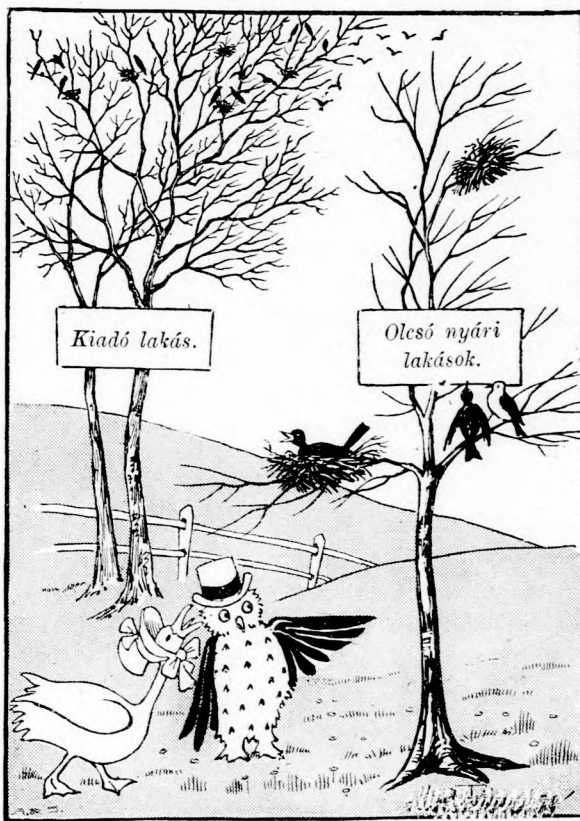
A farkas pedig éppen akkor lendült

neki, hogy egy nagy ugrással prédájának a nyakába ugorjon. Tom jól látta ezt. Mint a forgó-szél, oly sebesen megfordult. De ugyan-e pillanatban hallotta a Bob figyelmeztető szavát is. És valóban: alig pár lépésnyire ott csillogott előtte a

szabad víz. Még pedig annyira nyult a repedés jobbra és balra, hogy nem kerülhette meg oly gyorsan, amint most, sarkában a fene-vaddal, szükséges lett volna; más-részt sokkal sebesebb iramban volt, hogysem vissza felé fordulhasson, mert erre a legügyesebb korcsolyázónak is kell bizonyos kis tér, melyen a kanyarulatot megtehesse. Ennyi tere pedig már nem volt a repedésig.

Csak egy módja volt a menekülésnek, ha nem akart sem a vízbe bukni

s talán a jég alá is szorulni, sem az ordas fogai közé kerülni: át kellett ugrani a repedésen. Ezt Tom egy szempillantás alatt átlátta. Össze szedte minden erejét, gondolatban fohászt küldött az Egek Urához, aztán, a tőle telhető legnagyobb sebesség-

BAGOLY BÁCSI ÉS LIBA NÉNI. (Lásd a 346. lapon.)

figyelmez-
elmet nem
pedig fölcsi-
söppet sem
be néz vele;
anatra köze-

gel a jég széléhez érvén, hirtelen magásra szökkent.

Bob ijedten kiáltott föl s azt várta, hogy pajtása a vízbe zuhan. De Tom szerencsésen átugrott (Lásd a képet a czimlapon.) a repedés tulsó szélére. Sem azelőtt, sem azután nem ugrott soha akkorát, mint ebben a végső szorultságában. Mikor ismét a szilárd jégre ért, elesett ugyan és nagy darabon csuszott odább, de iziben talpra is ugrott és tovább sietett Bob felé.

A következő pillanatban nagyot kaczagott a két fiu, még pedig a farkas rovására.

Ugyan-akkor, amikor Tom: nagyot ugrott az ordas is, hogy prédáját megkaparítsa. De prédája elsiklott előle s a farkas ismét a sik jégre esett, még pedig a repedés közelében; és amint a nagy leandulástól akaratlanul odább csuszott, lezuhant a repedésbe, a vízbe. Ezt látták a fiuk s ezen kaczagtak. Azt is látták, hogy a fenévad nem találja kellemesnek a hideg fürdőt, hanem ugyancsak vergődik ki a vízből. Néhány másodperc alatt el is érte a jég tulsó szélét, kikapaszkodott és meg rázta magát, mint a kutya a fürdő után.

— Kedves egészségedre, farkas koma! kiáltá Tom. Nem találtad kissé hüvösnek a fürdőt?

— Gondolom, ez a kis kaland lehütötte nagy buzgalmát, elmúlt a kedve az üldözéstől, szólt Bob.

A farkas ekkor valóban még ott állt és rázogatta bundájából a vizet. De a következő pillanatban már meggyőződtek a fiuk, hogy tévedtek. Az éhes ordas csak még dühösebb mozdulással hirtelen és teljes erejéből feljök iramodott. Szinte meglepte őket, mert nagy nevetőkben megálltak.

— Ohó! Nem tágit a bestia, szólt Tom. Mindjárt a nyakunkban lesz.

— Előre! kiáltá Bob. Ha neki úgy tetszik, folytassuk a versenyt!

(Folytatása következik.)

BAGOLY BÁCSI ÉS LIBA NÉNI.

(Képet a 245. lapon.)

BÖLDÜLT a fű, fakadt a rügy, közeledt a tavasz. Künn a domb tövében, sudár fák alatt két sétáló találkozott.

— Nini, Bagoly bácsi! Milyen szerencsés vagyok, hogy a híres tudóssal találkozhatom.

— Részemen a szerencse. Nagyon örvendek, hogy az elmés Liba nénit üdvözölhetem.

— Ó, Bagoly bácsi hizeleg. Nem is hittem volna, hogy ilyen udvarias gavallér.

— Ugy-e? Azt hiszik, hogy minden bagoly mindjárt csak afféle vén bagoly, aki csak az odujában morfondéroz.

— Mi tagadás, Bagoly bácsi, olyan a hire. De én soha sem hittem, nem én! Csak azt hittem el, hogy nagy tudós és nem szereti, ha zavarják. Azért csodálkoztam kissé, hogy most itt találom.

— Van oka, Liba néni. Lakást keresek.

— Igazán? No lám, akkor egy járatban vagyunk. De miért költözködik, Bagoly bácsi? Felmondták az eddigi lakását?

— Azt nem teheti senki, mert magam vagyok az ur a vén vár-romban, ahol lakom. De jön a nyár s azon gondolkozom, hogy jó volna egyszer már kivonulnom a szűk falakból lombos lakásba. Hát Liba néninek talán fölmondták a lakást ott a baromfi-udvaron?

— Szó sincs róla! Inkább megfognak siratni. De mégis el akarok költözni, mert meghallottam, hogy a gazd-asszonyom meg akarja sütni a kis libuskáimat, mihelyt fölcserpednek. Nem borzasztó?

— Csunyaság! Megsütni! Mikor nyersen sokkal jobbak! Csak hozza őket ide, Liba néni, aztán legyünk szomszédok.

— Ugy-e bizony, hogy Bagoly bácsi nyersen falja fel őket? Nem vagyok én olyan

ostoba, talállok nagyon madarak libáknak De zsen a foga, tesség, Es I

udvarra

— O

Ugy lát met köl

ben ner

mit. Mi

oldalról

jóvalól

zavarta

csattog,

kis fitty

tornyon

Megt

bácsi és

nak ny

A

Ü

A

B

M

S

M

S

L

S

V

ostoba, amilyen a hirem. Különbem sem talállok kedvemre való nyári lakást. Mind nagyon magas, csak holmi nótázó apró madaraknak való, nem földön járó tisztas libáknak. Ajánlom magamat, Bagoly bácsi. De zsenge liba-pecsenyében nem vásik ám a foga. Akkor inkább érje őket az a tisztesség, hogy szép pirosra süljenek.

Es Liba néni vissza sétált a baromfiudvarra.

— Ostoba liba, dörmögte Bagoly bácsi. Ugy látszik, jól ismer és még veszett hiremet költi, nem lesz itt-maradásom. Különbem nem is ér az ilyen nyári lakás semmit. Micsoda hitvány vékony fák! Minden oldalról éri a nap, szél és eső, sehol egy jóra való odu, ahol magamforma uri bagoly zavartalanul szunyókálhatna. És örökké csattog, lármáz a sok könnyű vérű dalos kis fittyfirtty madár. Megyek vissza a vén tornyomba, jobb nekem ott nyáron is.

Megtette és így ezen a nyáron Bagoly bácsi és Liba néni, meglátsátok, otthon fognak nyaralni.

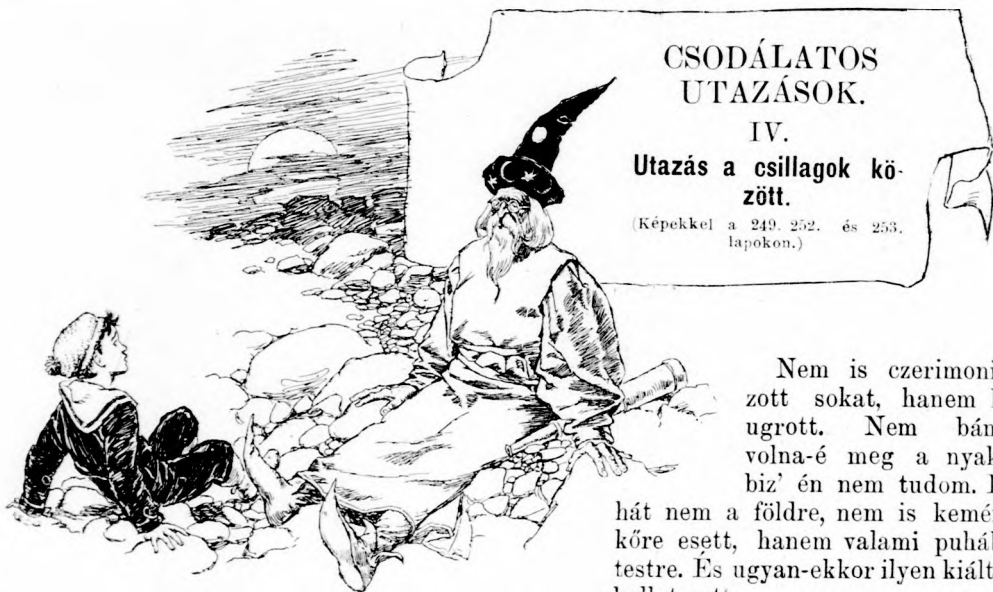
A NEGYEDIK.

A TANULÁST én nem bánom,
Ünnep csak az én világom!
Azaz, hogy ha úgy akarom,
Kedden is van vasárnapom
Még hogy járjak iskolába?...
Senki tölem ezt ne várja.
Mit?... Hogy talán olvasgassak?
Betűt vessek? Számolgassak?
S mint holmi jól-nevelt gyermek,
Csöndes legyek, úgy figyeljek?
Még hogy ilyesmire engem
Kényszerítenének? Nem, nem!
Dalolgotok, füttyörészek,
Szaladgálok, heverészek;
Város-erdőt rovogatok,
Madár-fészket bontogatok;
Ha rajt érnek, usgyi!... futok,
Amíg Czinkotára jutok.
Czinkotán is jó dolgom van,
Egy nénikém lakik ottan.
Nála jól megvacsorálok,

A kuczkóban meg is hállok.
Szomorú csak azon vagyok,
Hogy így magamban csavargok.

Nincsen nekem jó pajtásom!...
Pedig tudom: van egy másom.
Söt tán kettő, három is...
Mint magam, épp oly hamis.
Ó Vad Laczi, Részcsont Ferke!
Mind kereslek... nézek szerte...
Tégedet is, Rontó Pál...
Hajh!... de a kereső szemem
Soha rátok nem talál.
Hírből ismerem csak őket,
Ez iskola-kerülőket.
Igen boldog úgy lehetnék
Ily társakat ha lelhetnék.
Addig nem is pihenek
Amíg rájok nem lelek.

CSODÁLATOS UTAZÁSOK.

IV.

Utazás a csillagok között.

(Képekkel a 249. 252. és 253. lapokon.)

Nem is czerimoniázott sokat, hanem leugrott. Nem bánta volna-é meg a nyaka, biz' én nem tudom. De

hát nem a földre, nem is kemény kőre esett, hanem valami puhább testre. És ugyan-ekkor ilyen kiáltás hallatszott:

— Ohó! No, no! Mi potyog itt le rám a magasból?

Mire pedig az a kiáltás elhangzott, már elterültek a földön egymással szemben mind a ketten: Danika is, az a valaki is, aki rá kiáltott. Ez a valaki egy igen-igen öregnek látszó ember volt, hosszú ősz szakállal, a fején magas hegyes süveggel, a kezében pedig hosszú messze-látóval. És amint ott szemközt csücsültek a földön, kissé neheztelve szólt újra:

— Barátocskám, mit ugrálsz olyan magasból? Ha nem az én vállamra potyogsz, még bizony kitörted volna a nyakadat.

Danika azonban, mivel nem esett a feje lágyára, nevetve felelé:

— No bizony! Nagyobbat is ugrottam én már, mikor a holdból ugrottam le; mégsem szegtem a nyakamat.

— Micsoda? Ott jártál a holdban?

— Ott én. Ámbár hogy otthon nem akarják elhinni.

— Hiba, ha csak magad hiszed. Persze, az emberek ma már nem hisznek olyan könnyen, mint hajdanában, mikor még én is köztök jártam.

AZZAL boszantották Danikát egy idő óta, hogy talán a kecske-bakkal készül versenyezni? Igaz is, hogy furcsa mulatásban találta a kedvét: mentül nagyobbakat iparkodott ugrani. Hogy miért, azt nem mondta meg.

— Majd persze! Hogy még nagyobbat nevensenek rajtam? Mikor még a hugocskám is kaczag, ha kérdezem tőle, nem ütötte-é meg magát, mikor a holdból leugrottunk? Pedig ő már csak ott járt velem! De hát eitagadja. Jól van, bánom is én! De az furcsa, hogy mióta itthon vagyok, nem tudok igazán nagyott ugrani. Gyakorolnom kell, majd csak jutok valamire.

Jutott is, bár egyelőre nem valamire, hanem valakire, annak is a nyakába.

Ugy volt az, hogy egy szép este a csillagos eget bámulva sétált a közeli sziklás dombon és nagyokat ugrott egyik körül a másikra. Hogy lejusson, messzire köllött kerülnie s egyszerre csak az jutott eszébe, hogy hamarabb is lejuthat az utra.

— Nem vagyok itt nagyon magasán, hát nem kerülök olyan messzire, hanem mindjárt itt oldalt leugrom. Mi ez ahhoz képest, mikor a holdról ugrottam le?

— Hát most hol szokott járkálni bácsi, ha szabad kérdeznem?

— A csillagok közt, barátocskám. No, ne is törd a fejedet, ugy sem találsz ki, hogy ki vagyok. Hajdanában asztrológus voltam és sokat meséltem az embereknek, amit ők elhittek, de én magam nem hittem. Hát hogy megtudjam az igazat, egy éjjel megfogóztam egy üstökösnek a farkába és azóta a csillagok közt sétálgatok. Csak néha térek ide pihenőre, hogy innen is nézegessem a ragyogó csillagokat.

— Ó, az olyan szép! Én is ugy szeretem nézni! Az előtt azt hittem, hogy a hold a legnagyobb; de a holdbeli ember felvilágosított, hogy a hold csak afféle kis kölyke a földnek.

— Igazat mondott. A hold parányi semmiség a többi csillaghoz képest. Ismernéd csak a többit!

— Jaj de szeretném!

— Szeretnéd? No, hát jöjj velem. Körül utaztatlak egy kicsit a csillagok között.

— Ó, már hogy lehetne az? Nem tudok én röpködni.

— Nem is sok hasznát vennéd ott, ha tudnál. Nem lehet ott röpkönnel boldo-

gulni. Hanem van nekem egy engedelmes kis üstökös csillagom, mely szabadon bolyonghat a nagy világ-űrben. Eppen jön is érttem. Hát felülhetsz rá te is, magammal viszlek. No, itt van . . . majd rá segítek, elbir kettőnket is.

FÉNYES GYÜRÜ VESZI KÖRÜL. (Lásd a 211. lapon.)

Hirtelen olyan vakító fény tünt fel, hogy Danika kénytelen volt behunyni a szemeit. Ugyan-ekkor azt érezte, hogy az öreg fölemeli, de nyomban le is teszi valami kellemes puha helyre. Azért mégis jó ideig nem merte fölnyitni a szemét.

— No's, barátocskám, miért jöttél velem, ha behunyod a szemedet? kérdé az öreg nevetve. Így nem fogsz semmit látni.

Danika tehát fölnyitotta a szemeit s legelőször is azt látta, hogy hullámzó, lágy talajon állnak, mely mint ha besüppedne a lábuk alatt, de mégis csak elbirta őket.

— Hol vagyunk? kérdé. Sehogyszem tudok ráismerni.

— Meghiszem. Mert az én üstökös paripámon vagyunk és már jó messzire nyargal velünk a világ-űrben.

Danika szétnézett, hogy milyen hát a világ-űr?

— Furcsa! Hiszen semmit sem látok;

még a kék égboltot sem, csak fekete sötétséget körös-körül. Hová lett a kék ég? Felhő nem takarhatja el, mert a csillagok ragyogását jól látom.

— Felhőt bizony nem láthatsz, mert az csak a föld légkörében van. Az égbolt is csupán a földről látszik kéknek, mert egyedül a levegő és a benne levő párák okozzák a kék szín csalóka látszatát. A föld-gömb körül vagy tiz mértföldnyire van levegő, azon túl egy darabon már csak igen csekélyke nyoma van, még távolabb a földtől pedig nincs többé semmi levegő. Mi már ezen a tájon járunk, itt már örökös homály és hideg uralkodik.

— Hideg? Nagyon hideg?

— Jócskán hideg. A földön nem is tudják igazán, milyen az ekkora hideg, mert az ember elviselhetetlennek tartja már az ötven-hatvan foknyi hideget is, a világűrben pedig 300 foknál is nagyobb a hideg.

— Jaj! Én nem hoztam téli kabátot!

— Nem sokat segítene rajtad, mert a háromszáz foknyi hidegben egy pillanat alatt jég-porrá morzsolódva hullanál szét. No de ne félj semmit, én tudom a módját, mellettem nem érhet baj.

— Igaz, hogy nem is fázom. Talán még nem is vagyunk messze a földtől. Kár, hogy a sötétség miatt nem látom.

— Dehogyan nem. Ott van ni!

Danika oda nézett, amerre az öreg mutatott.

— Ott? Hiszen ott csak egy csillagot látok, nem is éppen nagyon fényeset. Az nem lehet a föld.

— Pedig az. Már olyan messze vagyunk tőle, hogy éppen olyanak látnak, mint a többi égi testet. Mert a végtelen mindenségben a föld is éppen csak olyan csillag, mint a többi, bár nem az első rendűek közül való, csak afféle kölcsonból éldegélő szegény legény.

— Ugyan már no! szolt Danika nevetve. A mi gyönyörű földünk, amelyen annyi a szép és jó, az volna szegény legény?

— Az égi testek roppant seregében igenis az. Az emberek persze sokáig nem akar-

ták ezt hinni, hiúságukban és tudatlanságukban azt képzelték, hogy a föld a világ közepe és legfontosabb része, szilárdul egy helyben áll, az ő kedvéért van a nap és a többi csillag és ő körülötte forog minden. Pedig csak szerény bolygó csillag, mely a maga böcsületéből meg sem tud élni. Igaz... tudod, mi a bolygó csillag?

— Hogy ne? A bolygó . . . az . . . bolyg . . .

— No, hát nem tudod. De a napot ismered. Tudod, hogy nagy fényt, meleget árasztó tüzes égi test. No's, a nagy világ-egyetemben létező igazán hatalmas égi testek egyike a nap. A maga körében ő az ur, ő áll szilárdan egy helyben. És van neki jókora csapatnyi kísérete, mely folyton folyvást körülötte kering. Alkalmasint úgy történt a dolog, hogy valamikor, millió és millió esztendőkkal ezelőtt, a tüzes izzó nap-golyóból kiszakadtak egyes részek és megindultak a világ-űrbe, de bizonyos távolságnál tovább nem juthattak, vissza tartotta őket a nap vonzó ereje. Abban a távolságban aztán mint kisebb égi testek keringenek a nap körül.

— Ertem! És ezek a bolygók, ugy-e? De mért nevezte őket szegényeknek?

— Mert mint aránylag kicsiny égi testek, a hideg világ-űrben hamar kihültek és most már nincsen saját fényük, saját melegek. Nem is volnának láthatók, semmi élet sem volna rajtuk; de a köz-pontban levő hatalmas nap segít rajtuk: fényt és meleget áraszt rájuk és így mint szép csillagok tündökölnek. A nap melegétől van a földön is olyan szép élet. Mert a föld is egyike a nap körül keringő bolygóknak.

— És sok van ilyen bolygó?

— Eddig már vagy háromszázat ismernek a földi tudósok, de bizonyosan van még több is, mert némelyik olyan kicsiny, hogy a legerősebb messze-látóval sem lehet fölismerni. Aztán meg bizony jócskán távol is vannak a naptól, meg a földtől is. Mindegyiknek pontosan megszabott utja van, melyen a nap körül kering, nem térhet le soha sem jobbra, sem balra az

örök term
pályáról.

— Hm

— De
nál hozzá.
akarna e
a földön.
utjáról?

— Jaj
tudom, h
ezt nem

— Tu
elhinni. M
élt egy g
tanította,
körül for
esztendők
el, mig n
tudós K
és ma m

— De

meg a t
— Kö
nevű bol
van legk

— Ó!

rajta . .
mint ha
nek, min
fényes g

— Ige
holdja v

— Ja

Nekünk
kánk va

— Az

Uranus k
turnusna

De mut
egyebet i

Nézz esa

— Ó,
— Ige

vérek; le
tehát le
rajtuk .

— De
nus bol

örök természet rendje által számára kijelölt pályáról.

— Hm! Kissé unalmas így keringőzni.

— De nektek nagyon jó ám! Mit szólnál hozzá, ha egyszer a tél és sötétség nem akarna elmulni s örökös hideg maradna a földön, mert a föld letért a rendes útjáról?

— Jaj, az bizony baj volna! Jó, hogy tudom, hogy nem teheti. És az emberek ezt nem tudták mindig?

— Tudhatták volna, de nem akarták elhinni. Már több ezer esztendővel ezelőtt élt egy görög tudós, Aristarchus, aki azt tanította, hogy a föld gömbölyű és a nap körül forog; de száz meg száz, azután ezer esztendőök multak s az emberek nem hitték el, míg nem négyszáz esztendővel ezelőtt a tudós Kopernikus csillagász bebizonyította és ma már mindenki tudja.

— De ha a föld is bolygó csillag, akkor meg a többi bolygó is olyan, mint a föld?

— Körül-belül. No, most épp a Mars nevű bolygó csillag közelében vagyunk. Ez van legközelebb a földhöz. Mit látsz rajta?

— Ó! . . . Jól látom . . . tenger van rajta . . . meg száraz-föld . . . a sarkon mint ha jég csillogna . . . és felhők lebegnek, mint a földön! És ni . . . két kisebb fényes gömb van mellette . . .

— Igenis. Mert a Mars bolygónak két holdja van.

— Jaj de pompás ez az ott élőknek! Nekünk a földön csak egy árva holdacs-kánk van.

— Az bizony nem sok, mikor a Jupiter, Uranus bolygóknak négy-négy is van. A Saturnusnak meg nem kevesebb, mint nyolcz. De mutatok neked a Saturnus bolygón egyebet is . . . Már elég közel vagyunk hozzá. Nézz csak jól oda!

— Ó, de szép! Sűrű felhőket látok . . .

— Igen. A bolygó csillagok mind testvérek; levegő van rajtuk, mint a földön, tehát lehetnek valamiféle élő lények is rajtuk . . .

— De mi az, amit látok? Az is a Saturnus bolygóhoz tartozik? Fényes, óriási

gyűrű veszi körül. (Lásd a képet a 249. lapon.)

— Igenis: ez a Saturnus bolygónak külön disze. Ez a ragyogó fény-karika folyvást ott lebeg körülte s még ezen fölül van nyolcz holdja.

— Ott lehet aztán kellemes az éjjeli séta! Nem szállhatnánk ki oda egy kicsit?

— Bajosan, mert nem ismerjük ott a járást. Hát ha vissza sem tudnánk térni?

— No, az baj volna. De hát, ha bolygó csillag csak körül-belől háromszáz van: micsoda a többi? Mert sokkal többet látok.

— Többet bizony, annyira többet, hogy a nap a maga bolygóival úgy elenyészik köztük, mint egy viz-csöpp a tengerben. A többiek az ugynevezett álló csillagok. Reményelem, tudod, mi az álló csillag?

— Persze . . . az álló csillag . . . az . . . áll . . .

— Na, ezzel nem sokat mondtál. Hanem igaz, az álló csillagok az égboltnak mindig ugyan-azon a pontján vannak, míg a bolygók változtatják a helyöket. De nem csak ez a különbség van köztök. Minden egyes álló csillagnak saját fénye van, vagyis: minden álló csillag egy-egy tüzes nap, éppen olyan, mint amely a földre küld fényt és meleget. Csak hogy a legtöbb még sokkal nagyobb és hatalmasabb a föld napjánál.

— Ó! Hisz akkor hát a mindenség tele van ragyogó napokkal!

— Ugy van. Megszámlálhatatlan sokaságu izzó tüzes fényes nap az mind, amit az ember apró csillagnak lát.

— De hát . . . furcsa! Ha annyi töménytelen nap ragyog mindenfelé, mért van mégis sötét és hideg a világ-ürben?

— Ügyes kérdés fiacskám. De egyszerű rá a felelet. Azok a csillagok, azaz napok, bár egymáshoz közel látszanak, a valóságban szinte elgondolhatatlan messzeségben, száz meg ezer millió mért-földnyire vannak egymástól s melegök éppen nem, fényök csak megfogyva hatol el a nagy messzeségbe. De még ha erősebben hatna is el,

hiába volna, mert a fény és meleg csak ott válik érezhetővé, ahol van, ami felfogja, amibe beleütközik: levegő, víz és egyéb anyag. A világ-űrben pedig nincs ilyen anyag, tehát a fény és meleg átsuhan rajta s meghagyja sötétnek, hidegnek.

— De szeretnék a mi földünk napján kívül még egy-két más napot is közlelő látni! Nem mehetnének kissé közelebb hozzánk?

— Nem hiszem, hogy rá érnél. Mert ha tiz-szerte gyorsabban röpnél, mint a leggyorsabb szélvész: akkor is sok, nagyon sok esztendő telne bele, míg csak a legközelebb levőhöz eljutnánk. Mint öreg ember kerülne haza, ha ugyan valaha haza kerülne.

— No, akkor inkább csak messziről nézzük.

— A messze-látómon át jobban látha-

... OTT A BIKA ... AMOTT A KOS.

... tod. Nézd ... ott van a Bika nevű csillag-csoport ... amott a Kos ... emít a Nyilas.

— Nem látok én sem bikát, sem kóst...

— Meghiszem. Mert ezt csak oda kell képzelni. Egyes csillag-csoportokat neveztek így el hajdan, bár az olyan csoportok egyes csillagjainak semmi közük egymáshoz és mérhetetlen messze is vannak egymástól. De messziről úgy tűnek föl,

mint ha össze tartoznának. A régi időkben az emberek kivált az ilyen föltűnő csillag-csoportokat bámulták meg, annyira, hogy istenségnek is tekintették és imádták. Az ősi hajdan-korban több népnél uralkodott a csillag-imádás; Babilonban, Mezsopotámiában; de még a hajdani zsidók is rá tévelyedtek. Sőt való-szerű, hogy az ősi magyarok is imádták a nap és hold mellett a

csillagok
az arab
musnak i
— No
fényes na
lebeg!

nát a
esztendő
voltak a
logusok
lyokba

csillagokat is. Legtovább élt ez a vallás az arab Saba lakosai közt, ezért sabaizmusnak is nevezik.

— No, ez már furcsa! Imádni egy tüzes fényes nagy gömböt, mely a világ-űrben lebeg!

— Ne neved, fiacskám! Nem tudták, micsoda; csak azt látták, hogy folyton-folyvást egyformán ragyog, hát csoda-erejü istenségnek hitték. Még nagyon sokkal később is, sok száz esztendő multával, nagyon híres és jeles emberek elhittek mindenféle babo-

... ZUHANTAK, SZÉDÍTŐ SEBESSÉGGEL. (Lásd a 254. lapon.)

nát a csillagokról. Alig két-három száz esztendővel ez előtt még nevezetes emberek voltak a csillag-jósok, akiket latinul astrologusoknak neveztek. Ezek mindenféle osztályokba sorozták a csillagokat és rá fogták,

hogy egyik csillagnak ilyen, a másiknak amolyan befolyása van az ember sorsára. Még a jeles és tudós Mátyás király is hitt a csillag-jóslásban. Csillag-jóst tartott az udvarában és minden fontosabb dolgának

megkezdése előtt megkérdezte a csillag-jóstól, milyen a csillagok állása. Igér-e jó szerencsét vagy sem? De az igazi tudósok aztán lassan-lassan kimutatták, hogy haszontalan babona az egész, mert a bolygó csillagok a maguk megszabott útján járnak, az álló csillagok pedig a maguk helyén állanak úgy, amint a böles örök természeti törvény rendelte és semmi közük sincs az emberek dolgához.

— Persze, persze . . . de hát mégis . . . ha oly szorosan meg van szabva minden csillagnak az útja, helye: mi történik velök mikor leesnek a helyökről? Mert én magam is láttam már hulló csillagot.

— Azt nem láttál, barátocskám, mert az nincs. Csillag nem hull le a helyéről. Hanem, igaz, láttál szép tiszta éjeken az égen hirtelen lefutó fényes csikot, melyről a tudatlan ember azt hiszi, hogy »csillag hullt le.« Pedig a csillagoknak semmi közük hozzá. A világ-űr bizonyos pontjain, alkalmasint millió évekkel ezelőtt széthullt égi test maradványaiképp, kisebb anyag-töredékek lebegnek, és mikor a föld a maga útján ezek közelébe ér, egyes darabok nagy sebességgel átsurannak a föld légkörén, e közben pedig a nagy lég-surlódástól meggyulnak és egy pillanatig világítanak. Ezek a meteorok. Némelyik leesik a földre, meg is találják. Minden muzeumban van ilyen *lebkő*. Van bizonyosan a budapesti magyar nemzeti muzeumban is.

— Akkor hát talán az sem igaz, hogy az üstökös csillag megjelenése háborút vagy jó bor-termést jelent?

— Biz' az mese. Az üstökösnek semmi része az affélében. Az üstökös csillag hig fénypára, mely rendetlen uton kovályog a mindenségben, de bizonyos időre visszavisszatér a nap közelébe. . . . Tyüü, mit látok? Baj van! Nagy baj!

— No, mi baj?

— A sok beszéd-közben elfelejtettem parancsot adni az üstökösömnek, melyen rajta vagyunk! Egészen a maga gusztusa szerint neki nyargalt a napnak . . . mindjárt közelébe is ér s hamuvá perzselődünk.

— Jaj, jaj! Hát mit tegyünk?

— Nincs mentség. Legföljebb ha leugrunk. Talán kedvez a szerencse és valamely jó csillagra pottyanunk.

— Akármi is jobb, mint hamuvá égni. Hát ugorjunk!

Nem volt sok idejük a gondolkozásra, mert a tüzes nap lángja már perzselni kezdte őket. Tehát leugrottak . . . és zuhantak, szédítő sebességgel (Lásd a képet a 253. lapon.) úgy hogy Danika teljesen belekábult és elvesztette eszméletét.

De, úgy látszik, ő mégis szerencsésen esett. Mert amidőn fölébredt, otthon az ágyában találta magát. A mama gyöngéden pirongatta, mit mászkál sötét este a sziklás dombon, melynek a tövében fekve találták? Danika örvendve szólt:

— Jó, hogy oda estem. De hát jó öreg barátom, az astrológus, nem oda esett? Nem találták meg? Ó, keressék meg szegényt.

Azt bizony nem találták meg és nevettek Danika szavain. Inkább nem is emlegette hát többé s maig sem tudja, hova zuhant az öreg.

DEZSŐ VITÉZ.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

AZ VOLT ő, nagy vitéz, maga is hitte és csak természetesnek találta, hogy a kis Esztike sokszor megbámulta, mikor a mamával több napig látogatóban volt Budapesten Dezsőéknél. Dehogy mert volna Esztike egymaga kimenni az utcára, ahol olyan tömérdek nép tolong, kocsi robog, kerékpáros karikáz, villamos kocsi suhan s az ember oly könnyen eltéved!

Hát még azok a magas házak! A harmademeleti folyosóról Esztike, falusi leányka létere, le sem mert nézni az udvarra, azt hitte, mindjárt leszédül a mélységbe; a láncz-hídon pedig, mikor ez kissé rezgett, fölsikoltott, hogy talán már leszakad alatta!

Volt mit nevetnie Dezsőnek! Bezzeg ő még este is egymaga mert neki indulni az

utczának, kihajolt mivelt; s mondá:

— Má is, olyan

— Ne tette a ma hogy te könnyen

— En Ebbe a

lanul ha

Kevéss mája haz hozzájuk Esztike körül vez megmuto azonban nát, hang utnak.

Amint apró liba meg aka szerre c Az öreg neki roh szura ny a szárny esőrével

Ez ma delem le baj; ha mert ak mérge s Hogy is got az

— J vitéz ije

Jött Esztike

— N a libátó el? Hes

Egye s a liba nevetett

utczának, a folyosó rácsáról vakmerően kihajolt és számos ilyen vitézi dolgokat mivelt; s mikor Esztike ijedezett, gunyosan mondá:

— Már hogy lehet valaki, még ha lány is, olyan gyáva?

— Nem éppen gyávaság az, figyelmeztette a mama. Csak szokatlanság. Meglehet, hogy te viszont olyasmitől félnél, amit ő könnyen megtesz.

— Én? Soha! Nevetséges volna!

Ebbe a nagy hetvenkedésbe aztán váratlanul hamar bele sült Dezső vitéz.

Kevéssel az után, hogy Esztike és májaja haza utaztak, Dezsőék rándultak ki hozzájuk falura. Este érkeztek és a kis Esztike mindjárt ígérgette, hogy más nap körül vezeti Dezsőt a kertben, majornban és megmutogat neki minden látni valót. Dezső azonban reggel nem várta meg kis rokonát, hanem csinosan felöltözve maga indult utnak.

Amint az udvarra kilépett, egy csapat apró libát pilantott meg. Pajkos kedvében meg akarta őket kissé zavarni, de egyszerre csak meghökkenve rettent vissza. Az öreg lud mérgesen sziszegve, merészen neki rohant. Neki, egyenesen neki! Hosszúra nyújtotta ki a nyakát, szét terjesztette a szárnyait. Mindjárt az arcába vág erős csőrével!

Ez már nem tréfa! Ebből nagy veszedelem lehet! És mit csináljon? Ha megáll, baj; ha megfordul és fut, az is baj lehet, mert akkor hátulról ugrik a nyakába ez a mérges jószág, bele csimpaszkodik a hajába! Hogy is tarthatnak ilyen veszedelmes jószágot az udvaron?

— Jaj! Segítség! kiáltá végre Dezső vitéz ijedten.

Jött is a segítség, még pedig a kis Esztike képében.

— No, mi a baj? kérdé. Csak nem ettől a libától félsz talán? Mért nem kergeted el? Hess te!

Egyet-kettőt lebbentett a köténykéjével s a liba elfutott. De most aztán Esztike nevetett nagyot.

— Soha ilyet! Hahaha! Fiu léte megijedt egy jámbor libától!

Dezső vitéz röstelkedve próbálta magyarázgatni, de sehogy sem sikerült. Hanem azt sem emlegette többé, hogy Esztike milyen félnék volt a nagy-városban. Mert nagyon nem szerette volna, ha Esztike meg azt kérdezi:

— Hogy is volt az a nagy liba-veszedelem, Dezső vitéz?

KOCZKA-REJTVÉNY.

E	E	É	É	É	= egy kis madár ;
É	B	B	G		= kártékony állatka ;
R	R	R			= nyáron zöld ;
R	T				= a legkisebb folyó-víz ;
V					= egy betű.

E betűk úgy rendezendők szókká, hogy minden megfelelő sor, balról jobbra és fölülről lefelé, egy-azon értelmet adja.

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Az ifju Anakharzís utazása Görögországban.”

Irta Barthélemy, a magyar ifjúság számára szerkeszté Hanthó Lajos; képekkel, díszes kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIV. köt. 14-dik számában közölt találos kérdések megfejtése:

Birka, kapor, lapát, szobor (tábor stb.) füst, szakajtó.

Helyesen fejtették meg: Horváth Kornél, Gyermek Kálmán, Fried testvérek, Badies Gizi, Retter Károly, Jeszenszky Ilona, Förster Gyula, Szitányi Mariska, Tirser László, Rosenfeld testvérek, Werkner Albert (részben), Nékám István és Ervin, Láner Nellike, bazini kised-óvoda (részben), Mérey Ágosta, Gerber Alfréd, Pilz Erika és Felice, Breszlauer Blanka, Csiskó Anna (részben), Kramer Margitka (részben), ifj. Somogyi Zsigmond, Herczegh Malvina, Seyderhelm Rikárd és Feri, gróf Degenfeld Ilka, Gyárfás Erzsébet (Magad írj! F. b.), Kálvin Erzsike, Deutsch Emil, Reztsek Erzsike és Gyula, Manheim Lajos (részben), Nagy

Lenke és Ernő, Takács Jenő, Kemény Zoltán, Gáldonyi Mariska és Miklós, Paukovich Csilluska, Boros Emmike, Abeles Szidónia, Husz Miczike, Virág Rózsika és Juliska, Polgár testvérek, Bárdosy Valéria, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Diémár Kálmán, Singer Vilmos, Preisach Frida (részben), Balogh Andorka, Máder testvérek, Rakovszky Zsófia, Kéler Irénke, Ybl Mártika, Pekáry Ilonka és Lilike, Fried Mariska (részben), Magyar-Kossa Péter, Hajnik Ilonka, Imre és Miklós, Hanvai Ilonka (részben), Romeiser Márta és Jolán, Ebeczky Gabriella, Hampel Ferencz, Graefl Paula és Márta, Kossaczky Gyula, Szlacsányi Gyula, ifj. Buday Ákos (részben), Jurkovich Erzsike, Ghillány Imre, Lintner Fancsika, Esterházy Erzsébetke, Berényi Margit, Grynaeus Ida, Jülek Jani és Tihamér, Vajda Marietta és Feri, Várady Böske és Zoltán (részben), Abelesz Róza, Ida és Emil, Andrassy Ilona (részben), Boér Sarolta és Lajoska (részben), Angyal Irma, Herczeg Ilonka és Albert, Granitz testvérek (részben), Piller Géza, Molnár Katalin és Irénke, Szmrecsányi Imre, Kégl Gyuri (részben), Mihály G. Elemér, Csipkay Jánoska, Lipták Gyula, Zmeskáll Istvánka (részben), Sziklay Vera, Bernhard István (részben), Benedek Dávid, Veress Gizi, Sztrakoniczky Laczika, Hollós László, Nádosy Ella, Szigeti testvérek, Krasznay Miklós, Böhm Mór, Cséry Ilonka, Busay Irénke és Gizike, Záhorszky Mariska és Dezső, Dobrovits Margit, Erdődy László, Győry Sarolta (Ha a neved nem volt a lajstromban, nem is kaptam meg a leveledet. *F. b.*), Markó Erzsike, Masjon Márta és Vili, Murgu Jancsi, Hein Irma és Etel, Strobl Irénke (czeruzás írást csak beteg olvasómnak engedek meg. *F. b.*), Dukez Anna és István, Kozsereán Gergely, Péterfy Vilma, Altstock Hugo, Morzsányi Elluska (részben), Brandstein Etelka, Kiss Pál (részben), Molnár Ilonka, Woid Margitka, Sier Friczi, Waldmann Livia.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Kossaczky Gyula*, *Balassa-Gyarmaton*, kinek a jutalom-könyvet (*»Derék Ferkó«* írta *Marryat*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LIV. köt. 13-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Koronhály Zoltán, Balogh Andorka, Konrád Elza (Nyitratlan szélü papírosra jövőre ne írj! *F. b.*), Hajnik Ilonka, Pogány Eleonora, Márkus Palika, Péterfy Vilma, Gálócsi Lili és Sándor (Irkából kitépott lapra nem illik levelet írni! *F. b.*), Várady Böske és Zoltán, Jurkovich Erzsike, ifj. Buday Ákos, Ghillány Imre, Csipkay Jánoska, Hollós László, Cséry Ilonka, Győry Sarolta, Dobrovits Margit, Hamza Olivér, Abelesz Róza, Ida és Emil, Gábor Elek, Benedek Dávid.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Vida Pista. A fővárosi veréb-világ úgy látszik előbbre haladt a falusinál. Az Erzsébet-téren legalább úgy zsinatolnak, hogy az ember alig hallja tőlük a saját szavát. A délutánnak bizonyos óráiban találkoznak lombhullató ősztül, rügy-fakasztó tavaszig. — **ifj. Marcsek Andor.** A rejtvénynek nincs hibája, de van hiánya; s ez az, hogy a megfejtendő szavak jelentésére rá nem vezetsz. Ily értelemben megigazítottam s a közlendők közé soroztam. — **Vajda Mariette és Ferencz.** Ha rajzolni jobban tudnátok, lengyelt rajzolatok volna, ugy-e bár? De hát azért vannak a »Kis Lap«-nak rajzolói. Egyikök magára is vállalta s a dolgozat a mondott változtatással fog megjelenni. — **Abeles Szidónia.** Nem is olyan nagyon rossz. U l. csak a kezéd gyöngö. Jól meg köll tornáztatni. — **Benedek Dávid.** Már ezek nagyon is könnyűek, öcsikém. — **Rezsűsek Erzsike és Gyula.** Lám, nem mindig vak a szerenese. Némelykor éppen rá talál az érdemesre. — **Mihály Elemér.** Ügyes. Megjelen. — **Granitz testv.** Az a név már gyakran fordult elő. Mást válasszatok. Hála a magyarok Istenének, nem vagyunk szűkében a nagy neveknek. — **Szmrecsányi Imre.** Ha lesz. De hogy mikor lesz? Mert nagyon fázom ám attól az operációtól! — **Esterházy Erzsébetke.** Nyolcz sorban huszonhat felkiáltó jel: roppant pazarlás. Különben úgy tudom: husvét hétféjén a lányokat locsolják. A rákövetkező kedd már csak hétköznap s ennél fogva nem számít. — **Paukovich Csilla.** Az írásod nem is olyan rossz, csak hogy nem szereted a fegyelmet, amelyet a meghuzott vonalak róvnak rád. Kissé ideges vagy s kelleténél jobban sietsz. Erős akarattal legyőzheted ezt a te hamarkodásodat, ha ugyan rátapintottam a gyöngédre. — **Krausz Jancsika.** Köszönöm a küldeményt. Majd képet adok melléje. — **Pogány Eleonora.** Bár hogy szereted is, de biz' én meg nem taníthatlak rá, hogyan készítik a salon-czukorkát. De hogy miből készítik?... már azt megsughatom: czukorból. Ha köszöntő verset akarsz, fordulj a Singer és Wolfner-féle könyvkereskedéshez. Azok olyan könyvet küldenek, melyben minden alkalomra foglaltatik köszöntő vers. — **Fke.** Hiszen azok a rajzok nem megrendelésre készültek! Ugy kaptam őket. — **Pick. testv.** Hát én azt honnan tudhattam volna? Igy a megrovás természetesen tárgyaltan. — *Több levélről a jövő számban.*

Jó Szív.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: Ybl Márta és Ida 3 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.

